

indtager som Forfatter, og hvorvidt han i saa Henseende staar ved Siden af de andre Forfattere, der saa Understøttelse paa Konto VI. A. 3, men Spørgsmaalet drejer sig væsentlig om, hvorvidt en Forfatter, hvis tidligere Produktion faktisk er bleven dømt som en Overtrædelse af den gældende Lovgivning, naar han fremdeles hæveder for sig Ret til at følge sin egen Opfattelse af det paagældende og tilsvarende Spørgsmaal, i Strid med den Opfattelse, der er gjort gældende af Domstolene, hertil kan kræve Statsunderstøttelse. I saa Henseende vil jo det Brev, som nu er oplæst her i Salen, og som er gaaet ind i Tidenden, være et ganske væsentligt Moment til Bedømmelse af, hvorledes de omtalte Udtryk i Skrivelsen til Ministeren skulle forstås, og da den ærede Minister har erklæret at ville tage dette Brev og dermed hele Sagen under nøje Overvejelse til 3dje Behandling, finder jeg ikke Anledning til i Øjeblikket at udtale mig nærmere om Forstaelsen deraf, men jeg har straks villet gøre gældende, at for mig gælder det ikke her om Pontoppidans Behandling og Rang som Forfatter, og jeg maa derfor fremdeles, saaledes som Sagen i Øjeblikket ligger for, stemme imod Vædringsforslaget.

Berntsen: Ja, naar et saa fremragende Medlem som det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgfreds (S. Scavenius) maa gøre Tinget en Undskyldning, fordi han for anden Gang i en Debat lægger Beslag paa Tingets Opmærksomhed, tillader min Bessedenhed mig ikke at tage Ordet i Dag uden at gøre en lignende Undskyldning. Det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) var saa elstverdig at henvende nogle Ord til mig, og det foranlediger mig til at give ham et kort Svar. Det var mig vanskelig at høre, hvad det ærede Medlem sagde. Jeg antager, at det ogsaa er Bessedenhed, der ikke tillader det ærede Medlem at tale saa højt, at Tingets Medlemmer kunne høre ham, saa at de maa flokkes om ham. Maaffe er det dog noget, som det ærede Medlem synes godt om; for Tilstuerne tager det sig maaffe ud, og det ærede Medlem har jo Syn for, hvad der tager sig ud. Det ærede Medlem rettede nogle Bemærkninger til mig angaaende min Udtalelse forrige Gang om Honoraret til Forfatteren Henrik Pontoppidan. Det ærede Medlem begyndte med at sige, at han ikke vilde komme nærmere ind derpaa, da han nødvendig vilde hidrage til, at hans Udtalelse i Dag — saaledes forstod jeg ham i alt Fald — skulde gøre Glæde med Hensyn til Afgørelsen ved 3dje Behandling. Men det ærede Medlem kunde alligevel ikke dy sig.

Han havde adskillige Bemærkninger at henvende til mig, men jeg vil just ikke sige, at han satte Spørgsmaalet i et saadant Lys, at hans Bemærkninger bleve saa særdeles imponerende, at de kunde foranledige mig til at forandre mit Standpunkt i denne Sag. Hvad det ærede Medlem særlig vilde gøre gældende var, at Pontoppidan ikke har tilbageladt en eneste Tøddel i sin Skrivelse. Jeg vil da sige, at naar jeg sammenligner den Skrivelse, der er trykt i Finansudvalgets Betænkning, med det Brev, der blev oplæst af den ærede Ordfører, saa har jeg faaet det Indtryk, at Pontoppidan er paa en Maade sprungen op som en Løve, men falden ned som et Lam. Man kan ikke saa anden Opfattelse ved at læse det Brev, der er trykt i Betænkningen, end at han vil hævede for sig den Ret, at Forfattere som saadanne behøve ikke at bryde sig om Landets Love eller at respektere de Afgørelser, som den højeste Domstol træffer, da Forfatterne have særegne Love, som ere bestemmende for deres Opfattelse. Jeg sagde i Gaar, og jeg gentager i Dag, at hvis han for Nyor vil gøre denne Anstuelse gældende, saa mener jeg, at det er en Anstuelse, som ikke bør statspræmieres, og jeg kan da ikke stemme for Vædringsforslaget. Det er for Resten højt mærkværdige Oplysninger, man faar om denne Sag. Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) maa han have faaet et nyt Brev fra Pontoppidan. Maaffe kan det komme frem til 3dje Behandling, og man kan da mulig saa større Klarhed over, hvad der nu egentlig er hans Standpunkt. Det ærede Medlem vilde endvidere gøre gældende, at Pontoppidan aldrig har søgt Understøttelse. At han ikke har søgt den første Gang, han fik den, tillod jeg mig allerede i Gaar at henlede Opmærksomheden paa, men naar det ærede Medlem paaistaar, at Pontoppidan heller ikke denne Gang har søgt Understøttelse, saa undrer det mig noget, thi det ærede Medlem har jo siddet i Finansudvalget og har sat sit Navn under dets Betænkning, og jeg troede da, at han maatte vide, hvad der staar i den. I Betænkningen staar der udtrykkelig, at under 28de Marts dette Aar indgav den nævnte Forfatter et kortsattet Andragende til Ministeriet om Fornælse af den ham tillagt treaarige Understøttelse, og det maa man vel kunne kalde en Ansøgning. Derfor den ærede Forfatter havde haaret sig saaledes ad første Gang, saa havde der ikke været noget at indvende derimod. Nu vilde det ærede Medlem belære mig om, at det maaffe havde været Forfatterens Bessedenhed, der havde